

το ποίημα του μαθητή:

3^ο Γυμνάσιο Σερρών

Παρζιάλης Γεώργιος, Α΄ Γυμνασίου

Ο Ιωάννης Βαρβάκης και η Θάλασσα

- Ποιος είσαι εσύ που σκίζεις τα κύματά μου
με βλέμμα ατρόμητο, σαν φλόγα μες στη νύχτα;
- Εγώ είμαι, Θάλασσα, ο Βαρβάκης, ο τολμηρός!
Στον Τσεσμέ φλόγες ανάβω, ο ουρανός μου φρουρός.

- Στον Τσεσμέ σε είδα, καράβια να καις
με το πυρπολικό σου ν' ανάβεις φωτιές!
Φωτιά και στο βλέμμα, σπίθα στην ψυχή!
Τι θάρρος σε σπρώχνει και τι σ' οδηγεί;

- Η Ελευθερία, Θάλασσα, με κρατά ζωντανό,
για του Έθνους το μέλλον, το αίμα ακριβό.

- Εκεί στη Ρωσία, στων τσάρων τη γη
ο Βαρβάκης ανθεί, νέους δρόμους ζητεί.
Το χαβιάρι του γίνεται χρυσός θησαυρός,
μα η ψυχή του παραμένει πάντα στο φως.

- Βαρβάκη, τώρα πλούσιος, τι άλλο ζητάς;
Σαν αγέρωχο γεράκι μακριά τι κοιτάς;
- Πλούτη χωρίς πατρίδα, Θάλασσα, είναι κενά,
Σαν καράβια δίχως λιμάνια, σάπια και σκοτεινά.

Επιστρέφει στην Ελλάδα με δώρα γεμάτος,
της πατρίδας τον αγώνα ενισχύει γεμάτος πάθος.
Τους φτωχούς ανακουφίζει, για το έθνος του φροντίζει,
στο όνειρο της λευτεριάς βαθιά μέσα του ελπίζει!

- Βαρβάκη, στα κύματά μου διάλεξες να ζήσεις,
μα κι εσύ σαν θνητός στο τέλος θα σβήσεις.
- Κι αν η ζωή μου σβήσει, Θάλασσα, δε με πειράζει,
όσο το όνομά μου στην αδούλωτη ψυχή σου θα μοιάζει!

Εκείνος κι αν έφυγε, μέσα απ' το έργο του ζει!
Ένας πατριώτης, ευεργέτης που η Ελλάδα ευγνωμονεί!
Θάλασσα, κρατάς το θάρρος του ως φως!
Ο Βαρβάκης ήρωας στην ψυχή μας ζωντανός!